

இருந்தது. அவ்வழக்கம் மிக அண்மகை காலம் வரகை கட்டித் தது. இவ்வாறு அயந்து பொருள்களைப் பிள்ளைகளின் அரணாண் கயிறறில் கட்டுவதை சங்க இலக்கியங்கள் அயம்படதை தாலி என்று குறிப்பிடுகின்றன. மிக அண்மகை காலம் வரையிலும் கட்ட கிராமப்புறங்களில் குழந்தைகளின் அரணாண் கயிறறில் நாய், சாவி, தாயத்து ஆகிய உருவங்களைச் செய்து கட்டுவது வழக்கமாயிருந்தது.

நந்தனின் சரீரிக் குழந்தைகள் அரணாண் கயிறறில் இரம்பு மணி கட்டியிருந்ததாகக் குறிப்பு பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.

எனவே, தாலி என்னும் சொல் கழுத்துத்தாலியதை தொடக்க காலத்தில் குறிப்பிடவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் திருமணச் சடங்குகளை ஒவ்வொன்றாகப் பாட்கின்ற ஆண்டாளின் பாடல்களில் தாலி பற்றிய பச்சே சே கிடயை து. மாறாக, தான் கொன்ற புவியின் பல்லை எடுத்து வீரத்தின் சின்னமாக ஆண்டு தன் கழுத்தில் கோர்த்துக் கட்டிக் கொண்டால் அதைப் புவிப்பல் தாலி என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். புவிப்பல் கோர்த்த புவம்பு மணித் தாலி (அகநானூறு) புவிப்பல் தாலிப் புன்தலசை சிறார் (புறநானூறு)

இரம்புலி எயிறுத்து தாலி இடையிடமென வுகோத்து (திருத்தொண்டர் புராணம்) தமிழ்நாட்டில் ஆதிச் சநல்லார் உள் பட பல்வறே இடங்களில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட புதைபொருள்களில் இதுவரை தாலி எதுவும் கிடகை கவில்லை.

தமிழ்நாட்டில் இப்போது பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் தாலிகளில் சிறுதாலி, பெருந்தாலி, பஞ்சார(கட்டு)த் தாலி, மண்டதை தாலி, நாணல் தாலி (ஞாழல் தாலி) பாரப்பாரத் தாலி, பொட்டுத் தாலி ஆகியவை பெருவாரியான மக்களால் பயன்படுத்தப்படுபவை ஆகும்.

ஓர் ஜாதிக் குள்ளயே அதன் உள் பிரிவுகள் சிறுதாலி, பெருந்தாலி வறேபாட்டால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. ஓர் காலத்தில் உணவு சகேரிப்பு நிலையில் வாழ்ந்த சில ஜாதியார் இன்றுவரை கழுத்தில் தாலிக் குப்பதிலாகக் காரகை கயிறு என்னும் கருப்புக் கயிறு கட்டிக் கொள்கின்றனர். கழுத்தில் காரை எலும்பை ஒட்டிக் கட்டப்படுவதால் அது காரகை கயிறு எனப் பெயர் பெற்றது. பாரப்பாரத் தாலியில் ஓர் வகை, பெண்ணின் மார்புகள் போன்ற இரண்டு உருவத்திற்கு நடுவில் ஓர் உலகோகப் பொட்டினை வைத்துக் கொள்வதாகும். இது மனிதக் குல வரலாற்றில் ஏதோ ஓர் தொல் பழங்குடியினரின் கண்டுபிடிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு முதலே தமிழகத்தில் பெண்ணின் கழுத்துத்தாலி புனிதப் பொருளாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளதாகக் கொள்ளலாம். அதன் பின்னரே, கோவில் களிலும் பெண் தெய்வங்கள்குத்து தாலி அணிவிக் கப்பட்டது. திருக்கல்யாண விழாக் களும் நடத்தப்பட்டன. நாளடையில் தாலி மறுப்பு அல்லது நிராகரிப்பு என்பது கனவிலும் நினதை துப்பார்க்க முடியாத ஒன்றாக மாறிவிட்டது. தம் குலப் பெண்கள்கு மலோடமெ அணியும் உரிமகைகோரி குமரிப்பகுதி நாடார்கள் நடத்திய தோள் சீலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்க அன்று நாயர்கள், நாடார் பெண்களின் தாலிகளை அறுத்தனர். அந்த இடம் இன்றும் தாலியறுத்தான் சந்தை என்று வழங்கப்படுகிறது.

இந்தியச் சிந்தனையாளர்களில் தந்தை பெரியார் தான் முதன்முதலில் தாலியை நிராகரித்துப்

பசேவும் எழுதவும் தொடங்கினார்.

அவரது தலமையில் தாலி இல்லாத திருமணங்கள் நடபெறத் தொடங்கின. ஆணுகுப் பணை தாலி கட்டும் அதிர்ச்சி மதிப்பீட்டு நிகழ்ச்சிகளும் சில இடங்களில் நடந்தன. பின்னர், 196இல் அண்ணா காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சூயமரியாதைத் திருமணச் சட்டம் தாலி இல்லாத திருமணத்தைச் சட்டபிரவமாக அங்கீகரித்தது.

கடசையாக ஒரு செய்தி, சங்க இலக்கியங்களில் தாலி மட்டுமல்ல, பண்ணுகுரிய மங்கலப் பொருள்களாக இன்று கருதப்படும் மஞ்சள், குங்குமம் ஆகியவையும் கட்ட பசேப்படவே இல்லை.

0 - 00000000000000 00000000 00.0000000000